

потенціалу у відповідності з потребами банку, вимогами діючого законодавства і станом ринку праці.

Враховуючи фахові та психосоціальні особливості банківського персоналу, перед менеджментом персоналу банку та керівництвом сучасного банку стоять такі проблеми:

- створення різних програм адаптації працівників до єдиної банківської культури;
- мінімізація конфліктних ситуацій і спрямування конфліктів у позитивне русло розвитку компетентності персоналу банку;
- багатогранне професійне навчання працівників банку, як основа планування кар'єрного росту;
- максимальна автоматизація банківських процесів для мінімізації суб'єктивного людського фактору, створення автоматизованих банків знань і систем комп'ютерного контролю, що накопичують професійні знання персоналу.

Список літератури

1. *Єгоричева С.Б.* Банківські інновації: навч. посібник / С.Б. Єгоричева. — К.: Центр учбової літератури, 2010. — 208 с.
2. *Матюха М. М.* Економіка праці та соціально-трудова відносини: Навч. Посібник для дистанційного навчання / М. М. Матюха. — К.: Університет "Україна", 2007. — 306 с.
3. *Моисеев С.Р.* Транспарентность банков и рыночная дисциплина: поиск эффективных решений // Банковское дело. — 2011. — №1. — С. 30—36.

УДК 336.76

Н. В. Литвин,

аспірант кафедри банківських інвестицій,
ДВНЗ «Київський національний економічний
університет імені Вадима Гетьмана»

ПРЕДМЕТЫ МИСТЕЦТВ У ПОРТФЕЛЕ ИНСТИТУЦИОННЫХ ИНВЕСТИТОРОВ

Предметы искусства, как один из видов тезаврационных инвестиций, не только удовлетворяют эстетичные потребности владельцев, а и обладают значимым инвестиционным потенциалом. Только нещодавно, когда экономисты оценили предметы искусства через призму

сучасної теорії інвестиційного портфелю, твори мистецтва почали розглядати як частину інвестиційного портфелю активів. Історично склалося, що ринок предметів мистецтва є непрозорим і незрозумілим для середньостатистичного інвестора. Економічні дослідження показують, що твори мистецтва можуть генерувати довгострокові прибутки, які потенційно не корелюються з іншими класами активів.

Ситуація на ринку предметів мистецтва значно змінилася за останні десятиліття. Добробут населення в країнах, що розвиваються, таких як Китай і Середній Схід, значно зріс, що сприяло появі нових учасників на даному ринку та підвищило його еластичність. Хоча економічне середовище в останні роки не сприяло збільшенню активів на традиційних фінансових ринках, колекціонери на глобальному ринку платять рекордні суми за роботи, що займали перші позиції у рейтингах аукціонних домів. Незважаючи на привабливі позитивні якості предметів мистецтва як інвестицій, відсутність ринкової прозорості, неліквідність і високі супутні стають значними перешкодами для потенційних інвесторів, які мають бажання диверсифікувати свій портфель за рахунок тезавраційних інвестицій. Однак, зростаюча зацікавленість у ринку предметів мистецтва спонукала створення нового інвестиційного продукту, такого як інвестування в мистецтво і дала нову різновидність впливу інвесторів на ринок предметів мистецтва.

Інвестори мають намір отримати вплив на ринок предметів мистецтва через фонди. Існує небагато у світі фондів, що спеціалізуються на творах мистецтва, хоча їхня кількість за останні роки збільшилася у зв'язку з глобальною зацікавленістю у мистецтві, оскільки інвестори розпочали активний пошук інвестицій з високою дохідністю в економічному середовищі з ультра низькими відсотковими ставками. Експерти оцінюють сукупну капіталізацію усіх сорока фондів предметів мистецтва приблизно на 700 млн дол. США. Більше третини цих фондів знаходиться в Азії, що було зумовлено нещодавнім підйомом Китаю. Фонди предметів мистецтва відрізняються за структурою та стратегією, але мають загальне визначення інвестиційних посередників, які прагнуть отримувати дохід від купівлі-продажу творів мистецтва. Більшість фондів мають визначений інвестиційний період і попередньо визначену дату ліквідації, до якої всі роботи повинні бути продані. Він може становити від семи до десяти років, залежно від фонду. Мінімальна сума інвестицій також відрізняється і становить від 250 тис. дол. США.

Інституційні інвестори, такі як пенсійні та благодійні фонди, історично були вимушені інвестувати в мистецтво. Британський залізничний пенсійний фонд широко вважається першим інституціональним інвестором, що розмістив свої кошти у твори мистецтва. В середині 70-тих років даний фонд вклав більше 70 млн дол. США (більше 3% від своїх активів) у 2500 творів мистецтва. Ця колекція містить багато робіт, включаючи живопис, манускрипти, меблі та кераміку. Британський залізничний пенсійний фонд мав змогу отримувати щорічний дохід 11,3% від вкладень у предмети мистецтва з 1974 по 1999 рр. Однак, критики підкреслюють те, що більша частина доходу походить від продажу кількох робіт у період розквіту на ринку [2].

Всупереч потенційній дохідності, інституціональні інвестори тримаються осторонь від ринку предметів мистецтва. Слід зауважити, що погляди економістів щодо видів привабливих об'єктів інвестування значно розширилися за останні кілька десятиліть і продовжують розвиватися. На даний час найпопулярнішими об'єктами інвестицій є акції приватних підприємств, нерухомість, які не завжди вважалися головними напрямками. На сьогоднішній день понад 22 % портфелю інституційних інвесторів складають згадані вище інвестиції, їх частка відчутно зросла протягом кількох минулих років.

Предмети мистецтва володіють значним інвестиційним потенціалом. За умови низьких ставок, які прогнозують у майбутньому, занепокоєністю експертів щодо ринку акцій та облігацій і хронічному дефіциті пенсійних фондів, менш популярні тезавраційні інвестиції, такі як предмети мистецтва, можуть привернути більше уваги до себе інституційних інвесторів, які шукають вищої дохідності та можливості оптимізації та диверсифікації свого портфелю.

Колекціонери інвестують у мистецтво з ряду різноманітних причин. Хоча, мистецтво як чиста фінансова інвестиція володіє труднощами. Воно високо неліквідне, ринку не вистачає прозорості та ефективності, твори мистецтва вимагають значних витрат щодо володіння на зберігання. Інвестори, намагаючись отримати вплив на ринок предметів мистецтва, створили нові для даного ринку фінансові продукти та спеціалізовані фонди. Як із будь-яким іншим класом активів, інвестори повинні здійснювати ретельний аналіз майбутніх вкладень. Вивчення ринку, стилів, історії, трендів і митців є обов'язковим. Оцінка творів мистецтва, як фінансової інвестиції, з метою розширення інвестиційного портфелю активів повинна бути критичною.

Список літератури

1. The Art of Investing in Art. [Електронний ресурс] — Режим доступу: http://www.jpmorgan.com/tss/General/The_Art_of_Investing_in_Art/132050761226
2. Pension funds embrace alternatives. [Електронний ресурс] — Режим доступу: <http://www.efinancialnews.com/story/2012-06-20/pension-funds-increase-alternatives-russell>

УДК: 330.322.3

Я. В. Литвиненко,

к.е.н., доцент, професор кафедри фінансів,
Національна академія статистики, обліку та аудиту

ОСНОВНІ НАПРЯМКИ ФІНАНСОВОЇ ПІДТРИМКИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Важливе значення для ефективності виконання інноваційної політики має наявність забезпечення та концентрація вільних фінансових ресурсів у єдиному центрі. При цьому потрібно відзначити, що фінансування інноваційних проектів повинно носити довгостроковий характер. Розробка технічного проекту може бути протягом тривалого періоду. У зв'язку з цим таке фінансування може здійснюватись з різних джерел, основними з яких є такі.

1. Державний бюджет. Це стосується в першу чергу великих інноваційних і значних науково-технічних програм, які носять міжнародний, глобальний або міждержавний і державний напрямки (наприклад, ліквідація негативних наслідків аварії на Чорнобильський АЕС, забруднення навколишнього середовища, проблеми демографічної ситуації в країні, оздоровлення населення та профілактика різних хвороб та інше). Виділення коштів з державного бюджету повинно бути обґрунтованим відповідними розрахунками з визначенням напрямку використання, їх розміру, строків проведення робіт і розрахунком кінцевого ефекту і, в першу чергу, економічного. Велике значення також повинно приділятися контролю за виконанням виділених фінансових ресурсів, при цьому він повинен проводитись по кожному етапу виконання інноваційної програми, визначати причини відхилень, якщо вони є, та напрямки їх ліквідації.